

คำนำสำนักพิมพ์

“น่าจใจที่เมียจ่าน่ารักเกินไป” นิยายรักแฟนตาซีเรื่องแรกของลี้กวง ที่สำนักพิมพ์อรุณคัดสรรมานำเสนอแฟนนิยาย ด้วยแนวเรื่องที่ดราม่านิด ๆ ผ่งอารมณ์ขันหน่อย ๆ อ่านได้อย่างบันเทิงเรีงรมย์ ผ่อนคลายความเครียดที่ต้อง ผจญมาทั้งวัน

เป็นเรื่องราวของบุรุษที่ทำทุกวิถีทางเพื่อสตรีที่เขารักสุดหัวใจ แม้กระทั่ง ยอมแลกวิญญาณของตนเอง แฟนนิยายท่านใดชื่นชอบแนวพระเอกทุ่มเททั้งชีวิต เพื่อนางเอก จะต้องไม่พลาดเรื่องนี้เลยคะ

มาร่วมลุ้นกันในเล่มนะคะว่า “อวี๋ยาเออร์” กับ “โจวเฟิงเหยียน” ทำยสุด แล้วจะได้ร่วมหอกันหรือไม่ อย่างไร ขอให้แฟนนิยายอ่านอย่างมีความสุขนะคะ

สำนักพิมพ์อรุณ

มกราคม ๒๕๖๒

ภาคหน้า
ท่านพิทักษ์ชะตา

กดสองอ่าน

รัชศกหลังเชียวปีที่สิบแปด แห่งราชวงศ์ต้าเยียน^๑

เวลายามสอง^๒ ในคำคืนปลายฤดูใบไม้ร่วงที่มีฝนกระหน่ำ เสียงฝีเท้า
เร่ร้อนชวนตื่นตระหนก

ลานของเรือนภายในจวนตระกูลโจวอบอวลไปด้วยกลิ่นดอกกุ้ยซึ่งผลิบาน
ในฤดูใบไม้ร่วง แม้สายฝนโหมกระหน่ำ กลิ่นหอมนั้นก็ไม่จางหาย ภายใน
โถงกลางมีป้ายอันวยพรสี่แดงแขวนอยู่เต็มไปหมด บนบานประตู่และหน้าต่าง
ประดับประดาด้วยตัวอักษรขวงสี่^๓ สีแดง แม้แต่เงาร่างที่เร่เดินไปยังเรือน
หรั่นเซียงก็ยิ่งสวมชุดมงคลสี่แดง

เขาสาวเท้าเข้าไปในเรือนหรั่นเซียง ก้าวย่างอันลนลานหยุดอยู่ที่หน้า
ห้องนอน ดวงตาดำแวววาวจ้องไม่กะพริบ

“นายท่าน” หญิงสาวซึ่งคุกเข่าอยู่ที่พื้นโถงเล็กหันข้างมา เพื่อให้เขาเห็น
ใบหน้าของหญิงสาวที่นอนอยู่ตรงหน้าของนางได้อย่างชัดเจน “อยู่เยี่ยผิดเอง...
อยู่เยี่ยไม่ได้คอยรับใช้อยู่ข้างกายคุณหนู...”

ร่างสูงใหญ่ของโจวเฟิงเหยียนชวนเซเล็กน้อย ลือฉาง องครักษ์ที่ตามติดมา

---

^๑ แปลว่า ราชวงศ์เยียนอันยิ่งใหญ่

^๒ เวลา ๒๑.๐๐ น. - ๒๓.๐๐ น.

^๓ หรือตัวอักษรสี่คู่ (喜喜) “สี่” (喜) แปลว่า ยินดี มีความสุข ในงานมงคลของจีนนิยมตกแต่ง
สถานที่จัดงานด้วยตัวอักษรดังกล่าว

รีบประคองเขาไว้ โจวเฟิงเหียนจ้องใบหน้าไร้ชีวิตตาไม่กะพริบ เขานิ่งงันอยู่นาน
เมื่อซีลิ่ง พ่อบ้านตระกูลโจวที่ตามหลังมาเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นก็ตะลึงงัน
ไปเช่นกัน แท้จริงเขาสมควรจะบอกนายท่านว่า องค์หญิงสูงศักดิ์ผู้เป็นเจ้าของ
กำลังรออยู่ที่เรือนหอ ขุนนางชั้นสูงและบรรดาแขกเหรื่อที่เรือนหน้ายังไม่กลับ
นายท่านไม่สมควรอยู่รับพลังอัปมงคลในเรือนหอรานเชียง ให้เขาจัดการเรื่อง
ที่เกิดขึ้นไปพลางก่อนย่อมได้

ทว่าจะให้เขาพูดออกมาได้อย่างไร

ร่างของหญิงสาวไร้ชีวิตที่นอนอยู่บนพื้น เสื้อผ้าอาภรณ์ยับเยิน ใบหน้า
งดงามเต็มไปด้วยเลือดและน้ำตา แม้แต่ดวงตาคู่ที่เคยสงบนิ่ง อ่อนโยน และ
นัยน์ตายิ้มแย้มอยู่เสมอกลับเบิกโพลงฉายความแค้นเคือง...นางก็คือหญิงสาว
ที่นายท่านรักมากที่สุด นางก็คืออวี้ยาเอ๋อร์ที่คนตระกูลโจวรักและเอ็นดูกันทุกคน
แต่แล้วจู่ๆ กลับต้องมาพบนางในสภาพเช่นนี้ แม้แต่ตัวเขาเองก็ยั้งรู้สึกใจ
แทบสลาย นับประสาอะไรกับนายท่านเล่า

ใคร ใครกันแน่ที่ฉวยโอกาสในคืนแต่งงานของนายท่านแฝงตัวเข้ามา
ลอบทำร้ายและสังหารอวี้ยาเอ๋อร์ถึงในจวน!

“ออกไป” ผ่านไปเนิ่นนานกว่าโจวเฟิงเหียนจะออกคำสั่งเสียงเบาราวกับ
ถอนหายใจ

“นายท่าน...”

“ออกไปให้หมด!” เสียงเคื่องค์นั้นฟังคล้ายระเบิดออกมาจากอกของเขา
ซีลิ่งอ้าปากค้าง เป็นเพราะเขาอยู่ในจวนตระกูลโจวตั้งแต่เด็ก นั่นเท่ากับ
ว่าเขาเห็นนายท่านมาตั้งแต่ยังเล็ก แต่ไม่เคยเห็นนายท่านตวาดสักครั้ง หรือ
โมโหแม้แต่หน่อย ทว่าบัดนี้ใบหน้าหล่อเหลากลับดูคลุ้มคลั่ง ทำให้เขาหวาดกลัว
จนตัวสั่น และอดหันไปมองสี่จ้งปราดหนึ่งไม่ได้ ทั้งคู่เห็นพ้องต้องกัน เขา
รีบหันไปขยิบตาให้อูเยี่ย เพื่อบอกให้นางออกจากห้องไปพร้อมกัน

ช่วงเวลาที่ประตูห้องปิดลงนั้น ร่างสูงใหญ่ของโจวเฟิงเหียนโคลงเล็กน้อย
เขาเดินไปข้างกายอวี้ยาเอ๋อร์อย่างทุลักทุเล นั่งลงกับพื้น ถอดชุดมงคลออกแล้ว
ห่มร่างของนางซึ่งสวมเสื้อผ้าไม่เรียบร้อยเอาไว้ จ้องมองดวงตาที่ไม่ยอมปิดลง

ของนาง

“หรือข้าจะคาดการณืผิดไปอีก” เขาเอ่ยถามเสียงแหบแห้ง พลงยื่นมือไป ปาดน้ำตาและเลือดบนใบหน้าของนาง ทำยสุดหยุดอยู่ที่ปิ่นทองสองขาที่ปักอยู่บนลำคอของนาง “เหตุใดจึงผิดพลาดอีกเล่า เหตุใดจึงได้ผิดพลาดอีก...”

เขาเฝ้าเพียรพยายามทำทุกวิถีทาง แต่เหตุใดผลสุดท้ายยังคงเป็นเช่นเดิม! ไฟแค้นลุกโชนอยู่ภายในใจ แต่มีอาจปริปากกระบายออกมาได้ เนกเช่นที่เขามิอาจหลุดพ้นจากชะตากรรมเยี่ยงนี้ไปได้

มีอาจหลุดพ้น มีอาจหลบเลี่ยง ไม่ว่าจะก้าวย่างไปบนหนทางใด ทำยสุดก็ต้องจบลงที่หนทางแห่งความตาย!

เขาจับจ้องดวงตาที่ยิ้มแย้มอยู่เสมอของนาง ทว่าบัดนี้กลับเบิกโพลงด้วยความหวาดกลัว จนทำให้เขาต้องยื่นมือไปปิดเปลือกตานางลง “ยาเออร์ ไม่ต้องกลัวนะ...ข้าอยู่นี่แล้ว ไม่ต้องกลัว...”

จะต้องเผชิญกับเหตุการณ์เช่นนี้อีกสักกี่ครั้งกันแน่

เหตุใดนางจึงต้องทนทุกข์ทรมานซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาตีตัวออกห่าง ทอดทิ้งนางก็แล้ว แต่ผลสุดท้ายก็เหมือนเดิม เขานำตัวนางกลับมา ทะนุถนอมเอาใจใส่ก็แล้ว แต่ชะตากรรมก็ยังคงเดิม จะให้เขาทำอย่างไรกันแน่ มีหนทางใดอีกที่เขา ยังพอจะทำได้!

เขาเพียงปรารถนาให้อวียาเออร์มีชีวิตอยู่ต่อไป ต่อให้ต้องแลกด้วยชีวิตของใครก็ตาม!

ขณะที่ความคิดนั้นแล่นปราดเข้ามาในหัวก็มีเสียงเปิดประตูเบาๆ บานประตูถูกเปิดออก เขาเอ่ยด้วยความโมโหโดยไม่หันหน้าไปมอง “ข้าไม่อนุญาตให้ใครเข้ามา ออกไป!”

“รวมทั้งข้าด้วยหรือ”

เขาชะงักไปชั่วครู่ แล้วค่อยๆ หันไปมอง “เพียงสิ่ง”

เขาสองคนหน้าตาละม้ายคล้ายคลึงกันราวพี่ชายกับน้องสาวฝาแฝด หากตั้งใจจะหาความแตกต่างของคนทั้งคู่ ก็คงมีเพียงเพศของทั้งสองเท่านั้นที่ต่างกัน พี่ชายภูมิฐาน ส่วนน้องสาวงามสะคราญ พี่ชายหล่อเหลางามสง่า เยือกเย็นดูจ

สายน้ำ ส่วนน้องสาวดวงดงามหมดจด ทว่าเย็นชาดูจน่าแข็ง

โจวเฟิงสิงในชุดหรรณวิน^๔ สีเขียวสดใส่ปกลายบิงเหวิน^๕ เยื้องย่างเข้าไปในห้อง มองอวียาเออร์ผู้หมดลมหายใจไปนานแล้วในอ้อมอกของโจวเฟิงเหยียน จากนั้นละลายตาแล้วจับจ้องใบหน้าของเขา “หยุดเสียเถิด เฟิงเหยียน”

โจวเฟิงเหยียนยิ้มน้อยๆ สีหน้าคลุ้มคลั่งกลายเป็น “เฟิงสิง เจ้าเคยรักใครหรือไม่”

นางขมวดคิ้วเล็กน้อยอย่างไม่เข้าใจ ไม่ตอบคำ

“เจ้าเข้าใจความรู้สึกยามที่เรารักใคร่สักคนหรือไม่” เขายิ้มพลางถาม แล้วโน้มตัวลงจุมพิตริมฝีปากเย็นเยียบของอวียาเออร์ “ช่วยอมบุญสิทุกสิ่งขอเพียงนางมีชีวิตอยู่... ข้าเพียงอยากให้นางมีชีวิตอยู่ เหตุใดจึงได้ยากลำบากถึงเพียงนี้”

“ในเมื่อยากลำบากนัก ก็จงหยุดเสียเถิด”

“ข้าไม่มีวันละความพยายาม”

“ท่านหมดโอกาสเสียแล้ว” โจวเฟิงสิงตอบอย่างมั่นใจยิ่ง

“ใครบอกเจ้า” โจวเฟิงเหยียนแค้นหัวเราะครั้งหนึ่ง

เมื่อมองรอยยิ้มอันบ้าคลั่งของเขา คล้ายโจวเฟิงสิงจะคิดอะไรขึ้นมาได้ นางจะเอ่ยปาก แต่กลับชะงักไว้ ได้ยินเขาพูดว่า “เฟิงสิง เจ้าไม่คิดหรือว่า หากสายเลือดต้องคำสาปของตระกูลโจวหยุดอยู่ที่คนรุ่นเรา นับเป็นทางเลือกที่ไม่เลวทีเดียว”

“...นี่เจ้าบ้าไปแล้วหรือ โจวเฟิงเหยียน”

“บุรุษผู้สืบสายเลือดตระกูลนี้มีสักกี่คนที่ไม่เป็นบ้า”

โจวเฟิงสิงอึ้งไป พุดอะไรไม่ออก

“ยากยิ่งนักกว่าจะได้รักกัน ไม่มีผู้ใดล่วงรู้วาระรักมาจากที่ใดและจักกลับคืน

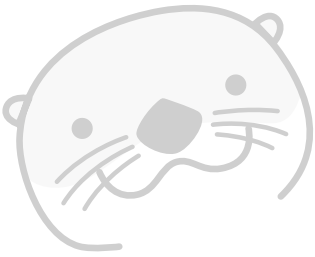
^๔ เป็นชุดของสตรีชาวยุ่่น ประกอบด้วย หู (เสื้อตัวสั้น) และฉวิน (กระโปรง) สตรีชาวยุ่่นสวมใส่ชุดนี้ในชีวิตประจำวันจนกระทั่งปลายสมัยราชวงศ์หมิง

^๕ หรือลวดลายน้ำแข็ง เป็นชื่อเรียกวิธีการปักลายผ้าอย่างหนึ่งของจีน ซึ่งปักด้วยฝีเข็มหลายแบบจนประกอบกันเป็นลวดลายเหมือนรอยแตกบนพื้นน้ำแข็ง

สูญไหนใด ความรักก็เป็นเช่นนี้เอง” ในชีวิตนี้เขาเคยแต่งงานสองครั้ง เมื่อครั้งแต่งงานครั้งแรก อวีญาเออร์เอ่ยความในใจเช่นนี้กับเขา ทว่าตอนนี้เขาไม่เหลือสิ่งใดให้สูญเสียอีกแล้ว เสียอวีญาเออร์ไป เขาก็สูญสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง

เขาหลุบตาลง เผยปากเล็กน้อย เสี่ยววินาทีถัดมา โจวเฟิงลิ่งก็รู้ทันทีว่าเขาจะทำอะไร นางคิดจะขัดขวาง แต่กลับไม่ทันกาลเสียแล้ว...เงาร่างหนึ่งโฉบผ่านหน้านางเข้าไปยังห้องนอนในเรือนหลัก พัดภาพที่แขวนไว้ตรงหัวเตียงจนร่วงหล่น เผยให้เห็นภาพเหมือนของโจวเฟิงเหยียน

เงาร่างนั้นหายวับเข้าไปในภาพ ฉับพลันนั้นราวกับภาพวาดถูกแต่งแต้มสีสันจนคล้ายมีชีวิต

ทดลองอ่าน

ภาค ๑

แลกเปลี่ยนवासณาการครองคู่

ทดลองอ่าน

รัชศกหลังเขียว ปีที่สิบสามแห่งราชวงศ์ต้าเยียน

กลิ่นยาโหยออกมาจากห้องที่ปิดประตูหน้าต่างสนิท บนเตียงเด็กอ่อน มีทารกอายุไม่ถึงขวบนอนอยู่ ใบหน้าของทารกเป็นสีเหลืองซีดฝังอมเขียว แขนขา ลีบเล็กดุจกิ่งไม้แห้ง เหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้าย

ที่โต๊ะกลมข้างเตียง มีชายหนุ่มคนหนึ่งกับเด็กหนุ่มอีกคนนั่งอยู่ หลังจาก ที่ทั้งสองคนตกลงกันเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มก็หยิบม้วนภาพอันว่างเปล่าออกมา หนึ่งแผ่น ยื่นให้เด็กหนุ่ม

“...เพียงม้วนภาพนี้ไว้ในมือเท่านั้นเองหรือ” อินหยวนถาม ใบหน้าจงดน “ถูกต้อง” โจวเฟิงเหยียนเผยรอยยิ้มปราศจากพิษภัย

อินหยวนจ้องมองโจวเฟิงเหยียน แม้รูปร่างลักษณะของอินหยวนจะยังเป็น เด็กหนุ่ม ใบหน้าหล่อเหลาอ่อนเยาว์ ทว่าแววตาลึกซึ้งเย็นชากลบดูนิ่งสงบเกินวัย เขาจุ่มม้วนภาพนั้นเอาไว้ แล้วเอ่ยถามอีกครั้ง “เพียงเท่านี้ ท่านก็จะต่อชีวิตให้ เหยียนเสวียน บุตรชายของข้าได้สิบปีอย่างนั้นหรือ”

ไม่ว่าแปลกใจที่เขาจะถามซ้ำแล้วซ้ำเล่า ในเมื่อเรื่องนี้ช่างแปลกพิสดาร ยิ่งนัก

“ใช่แล้ว แต่ข้าต้องเตือนเจ้าไว้อย่างหนึ่ง การต่อชะตาไม่ได้ทำให้บุตรชาย ของเจ้าหายป่วย เจ้าจะต้องหาทำนมหอมฝีมือดีมารักษาเขาภายในสิบปีนี้ มิฉะนั้น หากครบสิบปีเมื่อไร ใครก็มีอาจต่อชีวิตให้เขาได้อีก มิหนำซ้ำในสิบปีนี้ อากาการป่วย

ของเขาจะไม่ทุเลาลง” โจวเฟิงเหยียนกล่าวว่าทั้งรอยยิ้มที่ยังไม่จางหาย “หากเจ้า
 ทนเห็นบุตรชายมีชีวิตอยู่อย่างทรมาณต่อไปได้และหากเจ้ายินยอมสละวาสนา
 การครองคู่ของเจ้าในชาตินี้ ก็จงคิดถึงสิ่งที่เจ้าจะขายในใจ แล้วการซื้อขาย
 แลกเปลี่ยนระหว่างพวกเราจะเป็นอันเสร็จสมบูรณ์ ส่วนสิ่งที่เจ้าต้องการนั้น
 ข้าจะนำมาให้ทันที”

อินหย่วนหลุบตาลง กุมม้วนภาพในมือไว้แน่น

เพียงเท่านั้น เขาก็สามารถขายวาสนาการครองคู่ของตนเพื่อแลกกับอายุขัย
 สิบบปีของอินเหนียนเสวียนหรือ ง่ายเพียงนี้เองหรือ

เขาตระแวงสงสัยไม่ได้ เพียงเพราะบุรุษคนนี้เป็นฝ่ายมาหาเขาถึงบ้าน
 ซ้ำยังเดินเข้ามาในบ้านพักบนเขาไท่ลิ่งของเขาด้วยท่าทีหยิ่งผยอง...บุรุษคนนี้
 ยังเป็นถึงโอรสหลวงแห่งต้าเยียน นอกจากจะมีฐานะสูงศักดิ์แล้ว ได้ยินว่าเขา
 ยังสามารถเสี้ยมทายปากรัว* และทำนายเหตุการณ์ได้ แม้แต่ฮ่องเต้ก็ยังทรง
 เชื้อถือ

เหตุใดจู่ๆ คนเช่นเขาถึงได้มาปรากฏอยู่ตรงหน้าตน และบอกอย่างไม่
 อ้อมค้อมว่าสามารถช่วยชีวิตอินเหนียนเสวียนได้

“อินหย่วน เจ้ากลัวว่าข้าจะหลอกเจ้าหรือ” เมื่อเห็นท่าทางละล้าละลัง
 ของเขา โจวเฟิงเหยียนอดยิ้มไม่ได้ “จะกลัวอะไร ในเมื่อข้าก็เป็นนายหน้าจัดหา
 สินค้าคนหนึ่ง ข้าเพียงหาสินค้าให้ฝ่ายที่ต้องการซื้อเท่านั้น”

แม้ตระกูลโจวจะเป็นตระกูลโอรสหลวง แต่อาชีพดั้งเดิมคือนายหน้าจัดหา
 สินค้า เป็นฐานะปะปังให้ฝ่ายซื้อและฝ่ายขาย จัดหาสินค้าตั้งแต่พิน ข้าวสาร
 น้ำมัน เกลือ และสินค้าต่างๆ ที่จับต้องได้ไปจนถึงสินค้าที่จับต้องไม่ได้ ไม่ว่า
 จะเป็นการต่อชีวิต ยืดอายุขัย ลาภยศสรรเสริญ ขอเพียงมีวาสนาต่อการ
 การตกลงซื้อขายย่อมสำเร็จ

การซื้อขายสินค้าที่จับต้องได้ที่ร้าน เขามอบหมายให้ผู้ช่วยฝีมือดีเป็น

* สัญลักษณ์แห่งแปดที่ระบุไว้ใน *ดัมภีร์อัศจรรย์* ของลัทธิเต๋า ใช้แทนปรากฏการณ์และสรรพสิ่งใน

คนจัดการ ส่วนการซื้อขายสินค้าที่จับต้องไม่ได้เรียกว่าการจัดการหาสินค้ามืด เนื่องจากสินค้าประเภทนี้จะถูกแสงไม่ได้ ต้องจัดการซื้อขายในที่มืดเท่านั้น ทั้งเขายังต้องเป็นผู้จัดการเอง เพราะมีเพียงเขาเท่านั้นที่จะชี้ขาดได้ว่าการซื้อขายสินค้าที่จับต้องไม่ได้แต่ละครั้งนั้นสามารถทำได้หรือไม่ จากนั้นจึงจัดการจองจำสิ่งทีนำมาแลกเปลี่ยนไว้ในม้วนภาพ

นี่เป็นความสามารถของสายเลือดตระกูลโจว เขาเคยเคียดแค้นโชคชะตาของตน แต่บัดนี้ก็กลับรู้สึกว่าเป็นเคราะห์ดีของตน เพราะเขากำลังจะได้ครอบครองวาสนาการครองคู่อันเป็นที่คนตระกูลโจวไม่มีวันได้มา

“หากท่านกล้าหลอกข้า ต่อให้ท่านอยู่ในเขตพระราชฐานชั้นใน ข้าก็จะสังหารท่านให้จงได้” อินหย่วนซ้อนตาขึ้นมอง พลันปรากฏแรงอาฆาตบนใบหน้าหล่อเหลาหมดจดของเด็กหนุ่ม

“ช่วยอย่าไม่ทำลายชื่อเสียงของตนเองแน่นอน” โจวเฟิงเหยียนตอบทั้งรอยยิ้มที่ยังไม่จางหาย “แล้วข้าจะรอ อินหย่วน”

อินหย่วนมองเขาอยู่นาน จากนั้นค่อยๆ หลับตา ทำตามที่โจวเฟิงเหยียนบอก เขาคิดถึงสิ่งที่จะขายในใจ เขาไม่สนใจว่าตนจะมีวาสนาการครองคู่หรือไม่ขอเพียงให้อินเหนียนเสวียนมีชีวิตอยู่ต่อไป แม้แต่วิญญาณของตน เขาก็ยอมขายนับประสาอะไรกับแค่วาสนาการครองคู่

ในช่วงพริบตา เงาร่างหนึ่งผลุบเข้าไปในม้วนภาพ ดวงตาอันอ่อนโยนแต่ปราศจากรอยยิ้มของโจวเฟิงเหยียนเปล่งประกายเล็กน้อย พลันเขากดม้วนภาพนั้นไว้ “ปล่อยมือได้แล้ว”

“เพียงเท่านั้นเองหรือ” อินหย่วนเอ่ยถามอึ้งๆ

“ใช่ เพียงเท่านั้น” โจวเฟิงเหยียนเก็บม้วนภาพ แล้วควักม้วนภาพอีกแผ่นออกมาจากอกเสื้อ เดินไปข้างเตียง สะบัดม้วนภาพให้คลายออก ทันใดนั้นคล้ายมีบางสิ่งตกลงไปที่ตัวอินเหนียนเสวียน รวดเร็วเสียจนอินหย่วนมองไม่ทัน เขารีบเดินไปที่เตียง ยื่นมือไปจับตัวบุตรชาย รู้สึกว่าอินเหนียนเสวียนหายใจเป็นจังหวะสม่ำเสมอ เขาตกตะลึงจนต้องเงยหน้าขึ้นมอง

“จะทรมานชีวิตอยู่ได้ถึงสิบปีจริงหรือ”

“ใช่ แต่มีเวลาเพียงสิบปีเท่านั้น” โจวเฟิงเหยียนค่อยๆ เก็บม้วนภาพ “การซื้อขายครั้งนี้เกิดจากวาทสนานำพา หากผู้ซื้อและผู้ขายไร้ซึ่งวาทสนาต่อกัน ก็คงไม่สำเร็จ เด็กคนนี้อาจรอดต่ออายุขัยไปได้อีกสิบปี นับว่าเป็นโชคของเขา”

มีคนพยายามเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตที่ถูกลิขิตไว้แล้ว แม้จะเป็นการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย แต่ย่อมกระทบต่อชะตาโดยรวม ทว่าทำยที่สุดไม่ว่าคนอื่นจะต้องตกอยู่ในสภาพอย่างไร โจวเฟิงเหยียนก็ไม่สนใจแม้แต่หน่อย

อินหยวนนั่งเงียบอยู่นาน แล้วเอ่ยเสียงเบาว่า “ผู้ซื้อ ส่งแขก”

“ขอรับ” เด็กหนุ่มที่ยืนข้างประตูเงยหน้าหล่อเหลานำเอ็นดูขึ้น แล้วมองโจวเฟิงเหยียน

โจวเฟิงเหยียนยิ้มน้อยๆ เมื่อเดินไปได้สองก้าวก็คล้ายจะนึกอะไรขึ้นได้ จึงหันกลับไปเตือน “อินหยวน ไปที่เมืองโตวหลัวเสีย เขาไต่สิ่งไม่ใช่ที่ที่เจ้าสมควรปักหลักอยู่นาน”

อินหยวนหันกลับมา ไบหน้าเย็นซาปรากฏความนิงสงบเกินวัย “ขอบคุณท่านที่เตือน”

“เพียงเตือนเผื่อไว้เท่านั้น” พุดจบ โจวเฟิงเหยียนก้าวออกไปนอกประตู โดยไม่หันกลับมามอง นอกประตู ลีอฉิ่ง องครักษ์ของเขากำลังรออยู่

ตลอดทางมีคนส่งเขาออกจากหมู่บ้านกลางหุบเขา โจวเฟิงเหยียนกำลังจะขึ้นรถม้า เหลือบขึ้นมองก็เห็นอินทรีบินวนอยู่ด้านบน เขาเอานิ้วจรดปากทันที แล้วเป่าปากเป็นสัญญาณ อินทรีที่บินวนอยู่บินโฉบลงมาหาเขาทันที

เขายื่นมือออกไป เพื่อให้อินทรีเกาะข้อมือของเขา จากนั้นแกะม้วนข้อความออกจากขาของนกแล้วเปิดออกอ่าน เขาอ่านข้อความจบอย่างรวดเร็ว สิ้นหน้าทิวความเคร่งขรึมขึ้น

“นายท่าน” ลีอฉิ่งรับอินทรีจากเขา และรอฟังคำสั่ง

อินทรีตัวนี้มีชื่อว่าจี้เฟิง เขาเลี้ยงมันไว้ในจวนตระกูลโจวที่เมืองปาอู หากไม่ใช่เรื่องด่วนถึงขั้นคอขาดบาดตาย จี้เฟิงจะไม่ให้จี้เฟิงส่งข่าวอย่างเด็ดขาด

“ลีอฉิ่ง จากที่นี่ไปถึงหมู่บ้านตงเจียง...ไม่ใช่ ถึงอำเภอเพ่ยต้องใช้เวลาานเท่าไร” เขาไต่สิ่งอยู่ห่างจากเมืองปาอูไปทางตะวันตกหรือยลี้ ส่วนอำเภอเพ่ย

อยู่ทางใต้ของเมืองปออุ ข้ามแม่น้ำพานแล้วนั่งรถม้าต่อใช้เวลาไม่ถึงครึ่งวัน แต่หากเดินทางไปจากเขาไท่สึง ต้องผ่านภูเขายากลำบาก หนทางมีทางแยกมาก ยากจะประมาณการ

“ทิ้งรถแล้วขี่ม้าไป เดินทางทั้งวันทั้งคืน ใช้เวลาสามวันขอรับ” ลีอึ้งตอบอย่างไม่ลังเล

“เอาตามนั้น” เก็บม้วนข้อความและม้วนภาพไว้ในอกเสื้อแล้ว โจ้วเฟิงเหยียนหันกลับไปยิ้มให้ซู่ซื่อ “น้องชาย หากรถม้าคันนี้มีประโยชน์ ก็ขอมอบไว้ให้พ่อบ้านตระกูลอินด้วย”

ซู่ซื่อยังไม่ทันรับคำ เขาก็กับลีอึ้งก็กระโดดขึ้นนั่งบนหลังม้าสองตัวซึ่งแต่เดิมใช้ลากรถม้าแล้ว ลีอึ้งเป็นผู้นำทาง มุ่งหน้าไปยังภูเขาที่อยู่เบื้องหน้า

ยามพลบค่ำ รถม้าคันหนึ่งค่อย ๆ แล่นมาจอดที่ประตูหลังจวนของควงเจิ้ง นายอำเภอเพี้ย พอรถม้าจอดสนิท ประตูหลังก็เปิดออก หญิงสูงวัยคนหนึ่งเดินออกมา ดูราวกับว่ารออยู่นานแล้ว

หญิงสาวคนหนึ่งเดินลงมาจากรถม้า ดวงตาชุ่มชื้นดูนั้นมองประตูหลังของจวน

“แม่นางอวี” หญิงสูงวัยเดินเข้าไปหาทางพร้อมรอยยิ้มอ่อนโยนและเป็นมิตร

“ท่านป้าไม่ต้องมากพิธี ข้ามีนามว่ายาเออร์” อวียาเออร์คือมกายคารวะพองาม

ป้าจ้งมองนางอย่างประเมินตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า แม้ว่าเสื้อผ้าจะเก่าไปสักหน่อย ผมเผ้าก็แค่ถักเป็นเปียเอาไว้ แต่หน้าตาช่างงดงามหมดจด นี่เพียงจะอายุสิบสี่ อยู่ในช่วงวัยแรกแย้ม นึกภาพออกเลยว่า อีกสองสามปีข้างหน้าจะต้องเติบโตเป็นสาวงามโฉมสะคราญอย่างแน่นอน

“ท่านป้า?” คงเป็นเพราะถูกจ้องมองอย่างประหลาด ทำให้นางเริ่มระแวง

“แม่นางยาเออร์เป็นสาวน้อยที่ช่างอรชรงดงาม” มิน่าเล่า วันนั้นเมื่อได้เห็นนางครั้งแรกก็คอยเฝ้าถวิลหา อย่างไรก็ตามเสียก็จะต้องทำให้ตระกูลอวีส่งตัวนาง

มาให้ได้

“ท่านป้าเขินยอข้าเกินไปแล้ว” อวียาเออร์หลุบตาต่ำ ขนตาหนาและ
เรียวยาวขยับตาม นางเอ่ยเสียงเบาว่า “ยาเออร์เพิ่งมาถึงที่นี่ ไม่ประสีประสา
ท่านป้าได้โปรดชี้แนะด้วย”

แฮม เป็นเด็กที่รู้มารยาทเสียด้วย ป้าจั่งยิ้มตาหยีอย่างพอใจ “ชี้แนะ
อะไรกัน ต่อไปภายภาคหน้าข้ายังต้องพึ่งพาแม่娘家เออร์ด้วยซ้ำ”

อวียาเออร์ได้ยินเช่นนั้น หวางคิ้วกระตุกทันที “ข้า...”

“เข้ามาก่อนแล้วค่อยว่ากันเถอะ ถึงแม้ได้ทำจะไม่ใช่คนมากพิธี แต่
อย่างไรเสีย ที่นี้ก็เป็นจวนขุนนาง ธรรมเนียมปฏิบัติบางอย่างก็ยังคงต้องใช้
ขอเพียงเจ้าไม่ทำผิดธรรมเนียม รู้จักใช้อุปนิสัยก่น้อย รับรองว่าอยู่ที่นี้
เจ้าจะได้ทุกสิ่งทุกอย่างดังใจปรารถนา”

ป้าจั่งค่อย ๆ พุดทีละคำ เมื่อนางพุดจบ อวียาเออร์ก็ก้าวผ่านประตู
จวนเข้ามาแล้ว เมื่อรู้สึกว่ามีบางอย่างแปลก ๆ และคิดจะหวนกลับออกไป
ประตูจวนกลับปิดลงเสียแล้ว

“ก้าวเข้าประตูมาแล้ว ยังจะคิดไปไหนอีกเล่า แม่娘家เออร์” ป้าจั่ง
ถามยิ้ม ๆ

“ท่านป้า ข้ามาเพื่อเป็นบ่าวรับใช้!” อวียาเออร์เอ่ยตอบอย่างร้อนรน

“ใช่แล้ว”

“แต่...”

“สาวใช้ในเรือนหลังคนใดบ้างที่ไม่อยากเป็นที่โปรดปรานของใต้เท้าจนได้
เลื่อนฐานะเพียงชั่วข้ามคืน” ป้าจั่งยิ้มมีเลศนัย ป้าจั่งเห็นสีหน้าตื่นตระหนก
ของอวียาเออร์สงบนิ่งอย่างรวดเร็ว นางอดสงสัยไม่ได้

เป็นเพราะแม่น้ำฟานพัดพาเอาตะกอนดินมาyingหมู่บ้านตงเจียง ทำให้ที่นี่
เป็นผืนแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ จนกลายเป็นอู่ข้าวอู่น้ำสำคัญลำดับต้น ๆ ของ
ต้าเยียน ในขณะที่ตระกูลอวี่มีที่ดินสิบกว่าไร่ซึ่งปล่อยให้ชาวนาเช่าเพาะปลูก
ที่หมู่บ้านตงเจียง ค่าเช่าที่นาที่เก็บได้ทุกปีก็เพียงพอที่จะทำให้ตระกูลอวี่ใช้จ่าย
อย่างไม่ต้องกังวล

แม้ตระกูลอวีจะไม่ถึงขั้นร่ำรวย แต่ก็ไม่มีเหตุผลใดที่จะต้องให้นางสาว ผู้ดูแลบ้านต้องไปเป็นบ่าวรับใช้ที่जनตระกูลอื่น ข้อนี้อวียาเออร์ย่อมแฉงอยู่แก่ใจ ด้วยเหตุนี้ เมื่ออวียาเออร์รู้ชัดแล้วว่าตนอยู่ในสถานะใดย่อมต้องตื่นตระหนก เป็นธรรมดา บ้างจึงเตรียมคำพูดที่จะบอกอวียาเออร์ให้ชัดแจ้งไว้นานแล้ว เพื่อให้นางอยู่อย่างสบายใจ แต่คิดไม่ถึงว่าอวียาเออร์จะทำให้คำพูดที่นางเตรียมไว้ เปล่าประโยชน์

คิด ๆ แล้วก็ใช่ ใครบ้างเล่าที่ไม่อยากเลื่อนฐานะ ไม่ซำก็เร็วนางก็ต้อง ออกเรือน หากมองไปให้ทั่วอำเภอเพยแล้ว จะยังมีใครที่มีฐานะสูงศักดิ์เท่าได้เท่า “ไปกันเถอะ ไต่เท้าเตรียมห้องหับไว้ให้เจ้าแล้ว เจ้าไปอาบน้ำอาบท่าเสียก่อน แล้วข้าจะแต่งองค์ทรงเครื่องให้เจ้า ให้ไต่เท้าเห็นแล้วเคลิบเคลิ้มหลงใหล จะได้ ประกาศฐานะของเจ้าไปด้วยในตัว”

อวียาเออร์ไม่ตอบคำ ดวงตาข่มขื่นหนึ่งเฉย มีอาจอ่านอารมณ์ความรู้สึกได้ บ้างเองก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร คิดในใจว่าอวียาเออร์เป็นคนที่เข้าใจเรื่องต่างๆ ดี น่าจะรู้ว่าสมควรทำอย่างไร

เมื่อเข้าไปในห้อง บ้างจึงเรียกสาวใช้ไปเตรียมน้ำร้อนให้อวียาเออร์ เดิม คิดจะถือโอกาสตอนที่นางอาบน้ำ ถ่ายทอดอุบายบางอย่างให้ แต่ใครจะคาดคิด ว่า...

“ท่านบ้ำ ข้าอายุหากมีคนอยู่ข้างๆ ยามอาบน้ำ”

บ้างเลิกคิ้ว คล้ายว่านางจะเป็นคนอ่อนแอ แต่ดวงตาข่มขื่นคุ่นนั้นกลับมีความดันทุรังและความเย็นหยัดเจืออยู่ บ้างจำต้องถอยมาก้าวหนึ่งพลาจตอบว่า “ถ้าเช่นนั้นก็ได้ ข้าจะคอยเจ้าอยู่ข้างนอก หากมีอะไรให้เรียกข้าได้”

“ขอบคุณท่านบ้ำมาก”

รอให้บ้างออกจากห้องไปแล้ว อวียาเออร์หันกลับไปมองน้ำร้อนถั้งนั้น ค่อยๆ เลื่อนสายตาไปยังโตะกลมที่อยู่ด้านข้าง แล้วเดินเข้าไปหาซำ ๆ

พีที่ใหญ่บอกว่า ตระกูลของพวกเราที่นี่สินมากมาย จึงขายนางให้เป็นทาส ของไต่เท้าควม ตอนที่ไต่ยืนครั้งแรก นางเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แม้จะนึกสงสัย อยู่ในใจ แต่นางก็มีอาจชัดคำสั่งของพีใหญ่ได้

บัดนี้ทุกอย่างเป็นไปตามที่นางคาดการณไว้ ทว่านางกลับไม่เศร้าเสียใจมากนัก แม้ี่จะเป็นเรื่องที่คาดไม่ถึง แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่คาดการณไม่ได้ นางเพียงรู้สึกเสียใจเท่านั้น

เขาเป็นพี่ชายของนาง เขาจะไม่รู้เขียวหรือว่าเมื่อชายนางให้ที่นี้แล้ว นางจะต้องตกอยู่ในสภาพเช่นไร

พรหมจรรย์ของสตรีเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง จะให้ผู้อื่นม่ายย่ำไต่ได้อย่างไร

นางยอมเป็นหยกที่แตก แต่จะไม่ยอมเป็นกระเบื้องที่สมบูรณ์

เมื่อธมำจอดที่หน้าประตูใหญ่ของงวน ดวงเจิ้งลงจากรถม้าอย่างรีบร้อน แทบจะอดใจรอเห็นหน้าสาวงามที่เขาถวิลหาอยู่ทุกเมื่อเชือวันไม่ไหว

ทว่าเพียงเดินไปได้สองก้าว เสียงฝีเท้าม้าที่ห้อตะบึงมาทางด้านหลังทำให้เขาต้องหันกลับไปมอง

“ได้เท้าควงรี” โจวเฟิงเหยียนซึ่งขี่ม้านำมำดิ่งเชือกบังคับม้าไว้แน่น พลางก้มหน้าเอย่ถามจากหลังม้า

“ใช่ซอร์บ ได้เท้าคือ” ดวงเจิ้งขมวดคิ้วเล็กน้อย มองผู้มาเยือนซึ่งอยู่ในสภาพอดโรยจากการเดินทางอย่างประเมิน

โจวเฟิงเหยียนลงจากหลังม้า ประสานมือค้ำับดวงเจิ้ง ยิ้มบาง ๆ “ข้าโจวเฟิงเหยียน ไทรหลวงแห่งราชสำนัก”

“...ท่านไทรหลวงโจว” ดวงเจิ้งมองโจวเฟิงเหยียน แล้วมองบุรุษอีกคนหนึ่งที่กำลังลงจากหลังมำด้านหลังเขา

เล่าลือกันว่า ท่านไทรหลวงโจวสามารถมองปัจจุบันล่วงรู้อดีต เลียงทหายปากว่าและทำนายเหตุการณ์ได้ เป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ อย่าวว่าแต่ออกจากเมืองปาอูเลย กระทั่งช่วงเวลาที่อยู่นอกเขตพระราชฐานก็ยังมีไม่มาก แล้วเหตุใดจึงรู้ตมาถึงอำเภอเพ่ยได้

ราวกับโจวเฟิงเหยียนจะรู้ว่าในใจของดวงเจิ้งนี้กสงสัย เขายกสร้อยไหมประดับจี้ทองคำที่เอวขึ้นเล็กน้อย “ฮ่องเต้พระราชทานแกข้า”

ดวงเจิ้งหรี่ตามองปราดหนึ่ง แล้วรีบยิ้มออกมาทันที “ผู้น้อยไม่รู้ว้

ท่านโทรหลวงโจวจะมาเยือน มิได้ออกไปต้อนรับถึงนอกตัวอำเภอ โปรตอภัยด้วย”

“ได้เท่าคางกล่าวหนักเกินไปแล้ว” รอยยิ้มบนใบหน้าของโจวเฟิงเหียนยังไม่จางหาย ทว่ามือทั้งสองที่ประสานอยู่ด้านหลังกลับกำแน่น

“ขอเชิญท่านโทรหลวงโจวเข้าไปด้านใน ผู้น้อยจะรีบให้คนจัดเตรียมชา” คางเจิ้งเดินนำทุกคนเข้าไปยังห้องโถงใหญ่ของเรือนหลัก

“ได้เท่าคางไม่ต้องลำบากลำบาก ข้ามาวันนี้ก็เพื่อจะมาขอคนคนหนึ่งจากใต้เท้าคางเท่านั้น” เข้ามาถึงโถงใหญ่ของเรือนหลัก โจวเฟิงเหียนก็เอ่ยอย่างตรงไปตรงมา

“ขอคนรี”

“อวี๋ยาเอ๋อร์” โจวเฟิงเหียนกล่าว

“...อวี๋ยาเอ๋อร์รีชอบ” ก็คือสาวงามที่เขาถวิลหาอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันมิใช่หรือ

“นางเป็นคู่หม้ายของข้า แต่ได้ยินว่าอวี๋เสียพนันในบ่อนไปไม่น้อย จึงต้องขายยาเอ๋อร์ให้เป็นบ่าวรับใช้ของใต้เท้า...! ไม่ว่าจะเป็นความจริงหรือไม่”

เมื่อฟังจบ ลูกตาของคางเจิ้งก็ปูดโปนออกมาจนแทบจะหล่นลงกับพื้น เขาสาปแช่งอวี๋ในใจที่บังอาจไม่บอกเรื่องนี้กับเขา จนเกือบทำให้เขาต้องประสพเคราะห์หนัก! จะแย่งคนกับท่านโทรหลวงโจวเช่นนั้นรี เขายังไม่อยากจะสลักหน้อย!

คางเจิ้งพลิกลิ้นเอาตัวรอดได้อย่างรวดเร็ว เขาปรับสีหน้าเล็กน้อย รีบยิ้มพลาตตอบว่า “ชอบ เจ้าอวี๋คนนี้มีหนี้สินพะรุงพะรัง กระทั่งต้องขายน้องสาวให้ผู้น้อย ผู้น้อยคบหาสมาคมกับอวี๋อยู่บ้าง ดังนั้นจึงให้เขายืมเงินไปหมunk่อนหนึ่ง ส่วนแม่นางอวี๋ ผู้น้อยจะให้นางเป็นบ่าวรับใช้ได้อย่างไร เพียงให้นางพำนักอยู่ในจวนนี้ชั่วคราวเท่านั้นเอง เพื่อกันไม่ให้อวี๋ซึ่งอาจยังมีนิสัยชั่วช้าไปก่อหนังก่อสินขึ้นมาก็ดี แล้วพานจะต้องขายน้องสาวอีกครั้งชอบ”

เมื่อฟังจบ โจวเฟิงเหียนก็ยิ้มกว้าง “ใต้เท้าคางช่างใจกว้างมีเมตตา ข้าจะจดจำไว้”

“ในเมื่อแม่นางอวี๋เป็นคู่หม้ายของท่านโทรหลวงโจว ผู้น้อยก็จะให้คนไปตามนางมาประเดี๋ยวนี้ นางมาถึงที่นี่เมื่อช่วงพลบค่ำ ผู้น้อยยังไม่เห็นหน้านางเลยชอบ”

พูดจบ ควงเจ็งก็ส่งสายตาไปยังพ่อบ้านที่ยืนรอรับใช้อยู่นอกห้องโถง เป็นสัญญาณให้ไปนำตัวนางมา

“อ้อ ถ้าเช่นนั้นก็ต้องขอบคุณได้เท่ามาก” โจวเฟิงเหยียนลอบถนอหน้าใจโล่งอกเอือกหนึ่ง

“เป็นเพราะวาสนาต้องกัน ผู้น้อยจึงบังเอิญช่วยเหลือท่านในคราวนี้”

“ใช่แล้ว” โจวเฟิงเหยียนยิ้มอย่างดูแคลน

เจ้าควงเจ็งตัวสวบ ถึงขนาดกล้าเปิดบ่อนเถื่อน หลอกล่ออวี้อีให้เล่นพนันจนสิ้นเนื้อประดาตัว ถึงขั้นต้องเอาน้องสาวมาใช้นี้! นายอำเภอระดับเจ็ดผู้ต่ำต้อย แต่กลับกล้าตีทำความผิด ปิดบังราชสำนักได้ถึงขั้นนี้ เขาอยากรู้เสียจริงว่า เขาจะต้องใช้เวลาสักเท่าไร จึงจะกระชากหมวกคลุมหน้าสีดำจากศีรษะนายอำเภอระดับเจ็ดคนนี้ได้

โจวเฟิงเหยียนนั่งลงตรงที่นั่งแขก ตีมน้ำชาที่บ่าวนำมาให้อีกหนึ่ง และรอคอยอย่างสงบ ไม่นานก็เห็นพ่อบ้านรีบวิ่งตบตุเปมาจนแทบล้มหน้าทิ่มกับพื้น ควงเจ็งคว้าตัวพ่อบ้านไว้อย่างรวดเร็ว ยังไม่ทันจะก้มลงไปต่อว่า พ่อบ้านคนนั้นก็ขยับตัวไปชิดข้างหูของควงเจ็งแล้วพูดอะไรบางอย่าง นัยปล้นนั่นเอง สีหน้าของควงเจ็งก็ซีดขาวทันที

โจวเฟิงเหยียนหรีตาเล็กน้อยพลางลุกขึ้น เดินไปยืนอยู่ข้างควงเจ็ง แล้วถามเสียงเข้มว่า “เกิดเรื่องใดขึ้น”

“เอ่อ...” ควงเจ็งตกใจยิ่ง รวากับหัวใจตกลงไปอยู่ที่ตาคุ่มจริง ๆ

โจวเฟิงเหยียนเห็นว่าสีหน้าของควงเจ็งซีดอมเขียว กระทั่งตัวก็ยั้งสั่นเล็กน้อย รวากับกำลังเผชิญกับสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวยิ่ง เขาตีสีหน้าเคร่งขรึมทันทีแล้วชักใช้อย่างไม่สบอารมณ์ว่า “เกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่”

“แม่นางอวี้อาเจียนเป็นเลือด...” ควงเจ็งตอบเสียงสั่น

อาเจียนเป็นเลือดเป็นคำตอบที่ออกจะคลุมเครือ หากจะพูดให้ถูกก็คือ นางกนิยาพิษฆ่าตัวตาย!

“นางอยู่ที่ใด!” โจวเฟิงเหยียนคว้าคอเสื้อของควงเจ็ง

“อยู่ที่เรือนหลังซอร์บ”

“นำทางไปประเดี๋ยวนี้!”

“ยังไม่รับนำทางไปอีก!” ควงเจิ้งถีบพ้อบ้านไปที่หนึ่ง พ้อบ้านเจ็บแต่ไม่กล้าร้อง พลันรีบเดินนำทางไป

สื่อฉงเดินตามติดโจวเฟิงเหยียนมุ่งหน้าไปยังเรือนหลัง เห็นว่านอกประตูเรือนเล็กหลังหนึ่ง มีท่านป้าคนหนึ่งมองผ่านประตูเข้าไปอย่างตื่นกลัว โจวเฟิงเหยียนไม่เดินอ้อมไปตามระเบียบทางเดิน แต่เดินตัดสวนขนาดเล็ก แล้วกลับขึ้นไปยังระเบียบทางเดินอีกครั้ง เขามองเข้าไปในห้อง...

“ยาเออร์!” โจวเฟิงเหยียนจ้องตาไปนโปยังร่างแบบบางที่นอนอยู่บนพื้นหน้าอกปล้นเจ็บปวด เขาเดินเซไปมาเข้าไปในห้อง ประคองอวี๋ยาเออร์ซึ่งนอนอยู่บนพื้นขึ้นมาไว้ในอ้อมอก ค่อยๆ ยื่นมือไปอังปลายจมูกของนางเพื่อตรวจดูลมหายใจ

ลมหายใจแผ่วเบาจรดลงบนปลายนิ้วของเขา ทำให้ความเจ็บปวดที่จุกอกอยู่นั้นคลายออกชั่วคราว เขาตะโกนต่อว่าด้วยน้ำเสียงเดือดดาลโดยไม่หันกลับไปมอง “พวกเจ้าฟังให้ดี วันนี้หากช่วยชีวิตอวี๋ยาเออร์ไว้ไม่ได้ ไม่ว่าใครหน้าไหนในจวนตระกูลควงก็อย่าคิดจะมีชีวิตอยู่ต่อไป!”

เมื่อบ้ำจิ่งได้ยินก็รีบวิ่งไปตามท่านหมอทั้งชาล้นเทา

สื่อฉงมองโจวเฟิงเหยียนอย่างตื่นตะลึงเล็กน้อย นายท่านผู้สุภาพอ่อนโยนอย่างยากจะหาใครเปรียบ กลับมีบุคลิกอีกด้านที่ดุदनแข็งกร้าวเช่นนี้ แต่เมื่อคิดดูแล้วก็ไม่ผิด นายท่านต้องอยู่เคียงข้างฮ่องเต้ ทั้งยังต้องคอยรับมือกับขุนนางนักร้อย หากมีนิสัยอ่อนโยนดุจสายน้ำ ก็คงถูกกักกินเสียจนไม่เหลือซากไปนานแล้ว นายท่านเพียงไม่เคยแสดงออกเช่นนี้ต่อหน้าคนจำนวนมากเท่านั้นเอง

เห็นโจวเฟิงเหยียนล้วงโอสถคินวิญญาณออกมาจากอกเสื้อโดยไม่ลังเล แม้แต่น้อย ใส่เข้าไปในปากอวี๋ยาเออร์ แล้วรีบกอดนางไว้แน่น สื่อฉงไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่เข้าใจเอาเสียเลย

ชื่ออวี๋ยาเออร์นี้ ไม่ว่าใครที่อยู่ข้างกายนายท่านต่างก็เคยได้ยินนายท่านเอ่ยถึง ทว่าเคยได้ยินแต่ชื่อ ไม่เคยเห็นตัวจริง นางอยู่ที่หมู่บ้านตงเจียง โดยมีคนของชื่อเหยียนคอยเฝ้าดูแล ทั้งยังคอยควบคุมตระกูลอวี๋ทุกเรื่องอย่างใกล้ชิด

จนกระทั่งบัดนี้ก็เกินสิบปีมาแล้ว

ทุกคนต่างเดาใจนายท่านไม่ออก อย่างดีที่สุดก็เพียงคาดเดาว่า แม่นางคนนี้น่าจะเป็นภรรยาของนายท่านในอนาคต การที่ต้องคอยปกป้องนางอย่างสุดกำลังเช่นนี้ ก็เพื่อให้ตระกูลโจวสามารถสืบทอดต่อไปได้

ทว่าหากเป็นเพียงคนคนหนึ่งที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน เป็นเพียงหญิงสาวที่จะทำหน้าที่สืบสกุล เหตุใดนายท่านต้องตาแดง

อวี๋ยาเอ๋อร์ลื้มตาขึ้นอย่างระลึมระลือ หลังคาเตียงแปลกตาทำให้นางขมวดคิ้วเล็กน้อยโดยไม่รู้สึกตัว นึกว่าตนยังไม่พ้นชะตากรรม

แทบจะในขณะเดียวกันนั้น ก็มีเสียงแหบแห้งเรียกนางจากข้างกาย “ยาเอ๋อร์”

นางอิงไปครู่หนึ่ง มองไปด้านข้างช้า ๆ จ้องใบหน้าดงามดังภาพวาดนั้นด้วยความตื่นตะลึง คิ้วคู้งามขมวดเล็กน้อย พลังขยับปาก แต่คำถามยังไม่ทันออกจากปาก ก็ได้ยินเขาชิงบอกก่อนว่า “ที่นี่คือจวนตระกูลโจวในเมืองปาอู”

นางจ้องมองเขาเนิ่นนาน ถามเสียงแหบแห้งว่า “เหตุใดข้าจึงมาอยู่ที่นี่” อ้าปากเพยไม่ได้ยู่ใกล้กับเมืองปาอู เหตุใดนางจึงมาถึงเมืองปาอูได้ทั้งที่หลับไปเพียงตื่นเดียว

นี่นางคงไม่ได้ฝันไปกระมัง

“เข้าไปรับเจ้าจากจวนของใต้เท้าควงมาที่เมืองปาอู”

นางหอบเบา ๆ ครั้งหนึ่ง “พี่ชายชายินยอมให้ข้ามาได้ยังไง”

โจวเฟิงเหยียนยังคงยิ้มพลางจ้องนางตลอดเวลา สายตาเปี่ยมด้วยรัก และห่วงใยนั้นทำให้นางขมวดคิ้วแน่นขึ้นเรื่อย ๆ เขาดีดนิ้วสองสามที พลันมีเสียงดังขึ้นจากนอกห้อง...

“นายท่าน” ลื่อฉิ่งเอ่ยเมื่อได้ยินเสียงดีดนิ้ว

“เข้ามาให้หมด”

“ขอรับ”

ประตูเปิดออกทันใด คนหลายคนเดินตามกันเข้ามา

“ยาเออร์ นี่คือสื่อฉิ่ง เขาเป็นองครักษ์ของข้า ช่างๆ เขาคือซีลิ่ง เป็นพ่อบ้านของจวนแห่งนี้ ส่วนแม่นางอีกสองคนนั้นคือชวงเยี้ยกับอู่เยี้ย ต่อไปพวกนางทั้งสองจะคอยอยู่ข้างกายเจ้า เจ้าต้องการอะไรก็บอกพวกนางได้” เขาแนะนำคนสนิทในจวนแห่งนี้ทีละคน

อู่เยี้ยเออร์หรือที่ตาเล็กน้อย มองร่างสูงใหญ่และใบหน้าเย็นชาของสื่อฉิ่ง จากนั้นมองร่างผอมสูง คิ้วเรียว ดวงตามีไหวพริบ และใบหน้ายิ้มอย่างเป็นมิตรของซีลิ่ง และยังมีใบหน้ายิ้มแย้มน่ารักของชวงเยี้ยกับใบหน้าเรียบเฉยของอู่เยี้ย ผู้กำลังถือถ้วยยาอยู่ในมือ

“พวกเขาเป็นคนที่เกิดและเติบโตในจวนตระกูลโจวทุกคน มีพวกเขาอยู่ เจ้าก็พักอยู่ที่นั่นอย่างสบายใจได้” เห็นนางยังมีสีหน้าหงง เขาจึงยื่นมือออกไปลูบเรือนผมของนางเบาๆ เห็นนางซ้กสายตากลับมามองเขาจึงเอ่ยว่า “ส่วนข้า โจวเฟิงเหยียน เป็นเจ้าของจวนตระกูลโจวและเป็นโอรสหลวงแห่งราชสำนัก”

“ข้ากับพวกท่าน...”

“เจ้าเป็นคู่หมั้นของข้า” เขาคลายข้อสงสัยแก่นางราวกับอ่านใจนางออก

อู่เยี้ยเออร์จ้องเขาตาโต ท่าทางอ่อนเพลีย นางแสดงสีหน้าไม่เชื่อ “จะ... จะเป็นไปได้อย่างไร”

สิ้นคำพูด คนที่จุนงคงมีแต่อู่เยี้ยเออร์ ในขณะที่คนอื่นต่างเดาฐานะของนางออกเนิ่นนานแล้ว เพียงไม่รู้ว่ามีเมื่อใดนายท่านจึงจะพาตัวนางกลับมายังจวนตระกูลโจวเท่านั้นเอง

“เข้าไปขอเจ้ากับพี่ชายเจ้าแล้ว ต่อไปเจ้าก็อยู่ที่จวนตระกูลโจว” โจวเฟิงเหยียนมองถ้วยยาในมืออู่เยี้ยปราดหนึ่ง เขานั่งที่ขอบเตียงและคิดจะประคองอู่เยี้ยเออร์ขึ้นมา แต่นางกลับตกลใจกลัวราวกับนกน้อยตื่นคันศร หวาดผวาเสียจนขดตัวเข้าไปชิดด้านใน เขาอึ้งไปเล็กน้อย และเมื่อเห็นแววตาระแวดระวังของนาง ก็ยิ่งเจ็บปวดอย่างบอกไม่ถูก

นางไม่รู้จักเขา ย่อมต้องระแวดระวังเป็นปกติ...เขารู้ดีแก่ใจ หากคิดตามเหตุตามผลย่อมเข้าใจได้ แต่หากคิดตามความรู้สึกแล้วเขากลับทำใจได้ยาก

“ดื่มยาได้แล้ว พิษในตัวเจ้ายังไม่หมด” เขายื่นมือออกไปทั้งรอยยิ้มที่ขัง

ไม่จางหาย อยู่เยียบยืนถ้ายยาให้เขา “ดื่มยาหมดแล้ว ก็นอนพักต่ออีกสักหน่อยเถอะ”

อวียาเออร์จ้องเขา ไม่มีแรงลุกขึ้นเอง และยิ่งไม่มีแรงรับถ้ายยา ทำให้เพียงใช้สายตาขู่มิให้เขาเข้าใกล้ ทั้งคู่จ้องกันไปมา กระทั่งดวงเยียบเดินเข้ามาใกล้แล้วรับถ้ายยาไป

“แม่นางอวี ให้ข้าป้อนยาให้ดีหรือไม่” ชาวเยียบถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน พลังยิ้มกว้างเสียจนดวงตาคู่เล็กเรียวยาวแทบมองไม่เห็น

อวียาเออร์มองนางอยู่นาน กว่าจะยอมโอ้อ่อนผ่อนตาม “ต้องลำบากท่านแล้ว”

“ไม่ลำบากเลยสักนิด” ชาวเยียบยิ้มตาหยีพรางประคองนางขึ้น ป้อนยาคำเล็กๆ ให้นางทีละคำ “ยานี้ข้มเล็กน้อย นายท่านเตรียมน้ำตาลชั้นไว้ให้แม่นางแล้วโดยเฉพาะ ประเดี๋ยวอมไว้ในปากก็จะไม่ขมแล้ว”

อวียาเออร์ข้อนตาขึ้น “น้ำตาลชั้นรี”

“ใช่แล้ว นายท่านเตรียมไว้ให้แม่นางโดยเฉพาะ ให้คนไปซื้อตงไม้^๒ ของปีก่อนมา ทั้งแซ่ทั้งต้ม แล้วเอาไปเคี่ยวจนกลายเป็นน้ำตาลชั้น จากนั้นก็ผึ่งไว้ให้เย็น ขึ้นตอนการทำยุ่งยากไม่น้อย หากไม่คอยเฝ้าให้ดี รสชาติจะออกเปรี้ยวหรือไม่ก็ขึ้นจนกินไป ถึงขั้นต้องเททิ้งทั้งหมด แต่นายท่านตั้งใจเคี่ยวจนได้ที่พอดี ตอนที่แม่นางหลับอยู่ก็ได้กินไปหลายคำ”

อวียาเออร์ตกตะลึงจนพูดไม่ออก ก่อนหน้านั้นตอนที่ครึ่งหลับครึ่งตื่น นางรู้สึกเหมือนได้กินอะไรบางอย่างจริงๆ ทั้งขมทั้งหวาน เดิมทีคิดว่าฝันไป คิดไม่ถึงเลยว่าจะเป็นเรื่องจริง

โดยเฉพาะความรู้สึกขณะที่ถูกป้อนยา คล้ายมีคนป้อนยาให้ด้วยปากจริง ๆ เหมือนจริงราวกับความรู้สึกแนบชิดนั้นยังคงติดอยู่ที่ริมฝีปาก

“พอได้แล้ว ชาวเยียบ” โจวเฟิงเหยียนเอ่ยปรามเสียงเบาไม่ให้นางพูดมาก ความไปกวนนี้

^๒ ข้าวมอลต์ที่เริ่มปลูกในช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงความเกี่ยวข้องกับช่วงต้นฤดูหนาว

ซวงเยี่ยแลบลิ้นเล็กน้อย แล้วพูดสีหน้าจริงจัง “นายท่าน ในเมื่อแม่นาง อวี๋ฟั้นแล้ว นายท่านก็ควรไปพักผ่อนสักหน่อย หลายวันมานี้ท่านคอยเฝ้าอยู่ข้างกายแม่นางอวี๋มาตลอด หากไม่ถึงยามสาม^๓ ก็ไม่ยอมจากไป พอพ้นยามห้า^๔ ท่านก็มาเยี่ยมนางอีก ท่านคงจะเหน็ดเหนื่อยมากแล้ว ตรงนี้มีชาน้อยกับอุ้เยี่ยอยู่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกเจ้าคะ”

สิ้นคำพูดของซวงเยี่ย อวี๋ยาเอ๋อร์กักรู้สึกตึ่กแล้วอีกครั้ง หากพูดเช่นนั้น ย่อมหมายความว่า...ระหว่างที่นางหมดสติ โจวเฟิงเหยียนเป็นคนป้อนยาให้นางทุกครั้งหรือ

เขาป้อนยาด้วยปากรี นางอยากเอ่ยถาม แต่ไม่ว่าจะอย่างไร นางก็ไม่กล้าเอ่ยปาก

โจวเฟิงเหยียนเดาใจนางไม่ออก เขาคงนึกอยู่ครู่หนึ่งแล้วเอ่ยว่า “ก็ดี ข้าจะไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าสักหน่อย อีกประเดี๋ยวค่อยกลับมาใหม่” จากนั้นก็หันไปยิ้มพลางพูดกับอวี๋ยาเอ๋อร์ว่า “ยาเอ๋อร์ หากดื่มยาแล้วรู้สึกอยากอาหาร ก็ให้พวกนางไปเตรียมใจ้กให้เจ้า แต่หากยังเหนื่อยอยู่ก็นอนต่ออีกสักพัก ครู่เดียวข้าจะกลับมา”

เมื่อพูดจบ เขาหมุนตัวกลับแล้วเดินออกไปโดยไม่รอดูว่าอวี๋ยาเอ๋อร์จะมีปฏิกิริยาอย่างไร เหมือนอย่างทุกครั้งที่เขาเอ่ยเพื่อแจ้งให้รู้ โดยไม่จำเป็นต้องให้ใครตอบรับหรือปฏิเสธ

“นายท่าน ท่านควรกลับไปพักผ่อนให้เต็มที่ที่ห้องเจ้าคะ” ซวงเยี่ยพูดอย่างไม่พอใจ พร้อมกับหันไปจ้องสี่อฉิ่ง สายตานั้นเหมือนจะโกรธที่สี่อฉิ่งไม่ดูแลโจวเฟิงเหยียนให้ดี

สี่อฉิ่งชำเลืองมองนางอย่างเย็นชาปราดหนึ่ง แล้วเดินตามโจวเฟิงเหยียนออกไป ซีลิ่งเห็นว่านายท่านอารมณ์ดีขึ้นมากแล้ว ก็รีบเดินตามไปรายงานเรื่องราวใหญ่หน้อยที่เกิดขึ้นในจวนตระกูลโจวระหว่างที่นายท่านไม่อยู่

---

^๓ เวลา ๒๓.๐๐ น. - ๑.๐๐ น.

^๔ เวลา ๓.๐๐ น. - ๕.๐๐ น.

ภายในห้อง อวีญาเออร์ตีมียาอีกเล็กๆ ทีละอีกจนหมด บนหน้าผากมี
เหงื่อซึม

“ท่านหมอบอกว่าเมื่อตีมียานี้แล้วจะมีเหงื่อออกเล็กน้อยเป็นเรื่องปกติ”
ซวงเยี่ยดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดเหงื่อให้นางแล้วพูดต่อ “แม้ว่าสองวันนี้
จะอบอ้าวมาก แต่ท่านหมอบอกไว้ว่า ห้ามต้องลมแม้แต่น้อย ดังนั้นแม่นาง
ต้องอดทนสักหน่อย รอให้ถอนพิษในตัวออกหมดแล้ว ถึงตอนนั้นค่อยออกไป
กระโดดโลดเต้น”

อวีญาเออร์พักหน้าเบาๆ เอ่ยเสียงแหบว่า “ขอบคุณท่านมาก พี่ซวง”

ซวงเยี่ยเลิกคิ้วดูเร็วขึ้นเล็กน้อยพลางยิ้ม “แม่นางอวีเกรงใจเกินไปแล้ว
นี่เป็นหน้าที่ที่ข้าต้องทำอยู่แล้ว ทั้งต่อไปข้ายังต้องเรียกแม่นางว่าสุหยินด้วยซ้ำ”

อวีญาเออร์ได้ยินดังนั้นก็มีสีหน้าลัดกลุ้ม ราวกับเป็นสิ่งที่ยากจะยอมรับ
คล้ายว่าอู๋เยี่ยซึ่งยืนอยู่ด้านข้างนานแล้วจะอ่านใจนางออกจึงเอ่ยว่า “อยู่ที่นี้
ย่อมดีกว่าอยู่ที่จวนนายอำเภอ ที่ซึ่งทำให้เจ้าต้องกินยาพิษฆ่าตัวตาย และยอม
ดีกว่าให้เจ้าอยู่ที่ตระกูลอวี ที่ซึ่งชายเจ้าให้กับนายอำเภอคง”

“อู๋เยี่ย” ซวงเยี่ยเอ่ยเรียกอย่างตำหนิ

“ข้าแค่พูดความจริง” อู๋เยี่ยยกไหล่อย่างไม่แย้หระ

“แม่นางอวี อู๋เยี่ยเป็นคนปากไว ตรงไปตรงมา ไม่ได้มีเจตนาร้ายอันใด
แม่นางอย่าได้ใส่ใจ” ซวงเยี่ยรับบทโกล่เกลี่ย จากนั้นเอ่ยถามไบนางยิ้มแยมว่า
“หิวหรือไม่ ข้าจะให้ห้องครัวทำอาหารอ่อนๆ ให้กิน”

อวีญาเออร์ส่ายหน้า “ข้าอยากพักต่ออีกสักหน่อย”

“ก็ดี แม่นางต้องทนทรมานมากเพราะพิษชนิดนี้ ได้ยินสื่อฉังบอกว่า หาก
นายท่านไม่ได้ให้เจ้ากินโอสถคีนวิญญูณแต่แรก เกรงว่าตอนที่ท่านหมอบมาถึง
อาจไม่ทันการณเสียแล้ว” ซวงเยี่ยพูดพลางประคองนางให้นอนลง

“โอสถคีนวิญญูณสามารถแก้พิษได้หลายร้อยชนิด ในหมู่ผู้ดีและขุนนาง
ชั้นสูงเรียกราคากันเป็นทองคำร้อยตำลึง ต่อให้เจ้ายอมใช้แรงงานเป็นวัวเป็นม้า
ทั้งชีวิตก็ไม่มียาชนิดใดใช้” เป็นอู๋เยี่ยยืนอยู่ตรงหัวเตียงนั่นเอง นางไม่คิด
จะลงมือช่วยสักนิด ทว่าปากของนางกลับไม่ว่างอยู่ตลอดเวลา

“อู๋เยี้ย” ชวงเยี้ยจ้องอย่างไม่พอใจ

“ถ้าคิดจะไปก็คืนทองคำร้อยตำลึงมาก่อนแล้วค่อยว่ากัน” อู๋เยี้ยยิ้มเลียนแบบชวงเยี้ย แต่แล้วก็คลายยิ้มอย่างรวดเร็ว สีหน้าเรียบเฉยดังเดิม ช่างแตกต่างจนชวนผวา

ชวงเยี้ยลูบคลำใบหน้าตนเองอย่างหมดหนทาง แล้วลุกขึ้นดันอู๋เยี้ยออกไปนอกห้อง “เจ้าไปต้มยาให้แม่นางอวี้อีกชุดหนึ่ง ทางนี้ข้าจัดการเอง”

“ข้ายอมไปต้มน้ำร้อนให้นายท่านยังดีเสียกว่าอยู่ที่นี้” อู๋เยี้ยแสดงความรังเกียจอวี้อี้ออร์โดยไม่ปิดบังแม้แต่หน่อย

เมื่อชวงเยี้ยได้ยินดังนั้น ก็ดันอู๋เยี้ยออกไปนอกประตูห้องทันที นางเอาหน้าผากพิงบานประตูไว้ ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงหันกลับมาบอกว่า “แม่นางอวี้อยาได้ถือสา อู๋เยี้ยเพียงเห็นว่านายท่านคอยดูแลแม่นางอวี้อยู่ตลอดเวลาจนไม่ได้พักผ่อน จึงออกอาการหงุดหงิดเล็กน้อยเท่านั้น...แม่นางอวี้อ เจ้ากลับไปแล้วหรือ”

เดินไปข้างเตียง ก็เห็นว่าดวงตาของอวี้อี้ออร์เหมือนจะปิดสนิทไปแล้ว ชวงเยี้ยดึงเก้าอี้ตัวหนึ่งมานั่งข้างเตียง คิดในใจว่าเมื่อนางตื่นแล้ว จะอธิบายเรื่องนี้ให้นางฟังอีกรอบดีหรือไม่

หรือว่า...ไม่ต้องให้อู๋เยี้ยเข้ามาในห้องนี้เสียเลยก็หมดเรื่อง

ระหว่างที่อวี้อี้ออร์ครึ่งหลับครึ่งตื่นอยู่นั้น มีคนกุมมือนางไว้แน่น นางเองก็กุมมือนือตอบราวกับคว่าขอนไม้ที่ลอยอยู่ในน้ำไว้ได้

นางไม่อยากถูกทอดทิ้ง ทว่าชีวิตมักเป็นไปตามชะตากรรม มิใช่คนลิขิตไม่ว่านางจะยื่นมือออกไปไกลเท่าไร แต่ท้ายสุดก็มีอาจไขว่คว้าสิ่งที่ตนปรารถนาที่สุดมาได้

“เหตุใดเจ้าจึงร่ำไห้เล่า ยาขมมากหรือ” ช่างหุมีเสียงพึมพำแหบแห้งและแผ่วเบาของบุรุษคนหนึ่ง นางอยากลืมตาขึ้น แต่ความอ่อนเพลียกลับถ่วงรั้งให้เปลือกตาปิด

โจวเฟิงเหยียนมองใบหน้าเล็กและซีดขาวของนางที่เต็มไปด้วยน้ำตา เขา

ทนไม่ได้จึงยื่นมือไปปาดออกให้ แต่ไม่ว่าจะปาดอย่างไรก็ไม่หมด

“นายท่าน ท่านหมอมัจจุมาแล้วขอรับ” ที่นอกประตู ซึ่งสิ่งรายงานเสียงแผ่วเบา
“ให้เขาเข้ามา” โจวเฟิงเหยียนตอบโดยไม่หันไปมอง

ซึ่งสิ่งเดินนำท่านหมอมัจจุเข้ามาในห้อง แต่โจวเฟิงเหยียนกลับไม่มีท่าทีจะลุกขึ้น
ซึ่งสิ่งจำต้องดึงเก้าอี้อีกตัวมาวางข้างเตียง เพื่อให้ท่านหมอมัจจุตรวจชีพจรได้สะดวก
ท่านหมอมัจจุตรวจชีพจรอย่างจดจ่อ ผ่านไปครู่ใหญ่จึงชักมือกลับ

“เป็นอย่างไรรบ่าง” โจวเฟิงเหยียนจับมืออวีวียาเออร์กลับไปไว้ใต้ผ้าห่ม
โดยไม่มองท่านหมอแม้แต่น้อย นางกุมมือเขาไว้แน่นอีกครั้ง ทำให้สายตาของเขา
อ่อนโยนลงด้วยความสงสารโดยไม่รู้ตัว

“เส้นลมปราณหัวใจของแม่ นางติดขัดขอรับ”

“เป็นเพราะยาพิษรี” เขาถามโดยไม่เงยหน้าขึ้นมอง

ท่านหมอมัจจุส่ายหน้า “ไม่ใช่ เป็นเพราะความทุกข์กังวลภายในใจของแม่ นาง
ทำให้อ่อนเพลียไร้กำลัง กินอะไรไม่ลง”

โจวเฟิงเหยียนชันตาคีขึ้น แวดตาเย็นชานน่ากลัว “คราวก่อนท่านหมอมัจจุ
มาตรวจ ไม่ได้เอ่ยถึงอาการนี้มิใช่หรือ”

“นั่นเป็นเพราะตอนนั้นแม่ นางยังไม่มีอาการนี้ขอรับ”

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เหตุใดหลังจากถอนพิษแล้วกลับเกิดอาการเช่นนี้”
เป็นเพราะเขาคอยดูแลอยู่ข้าง ๆ จึงพบว่าร่างกายของอวีวียาเออร์ยังคงอ่อนแรง
เหมือนก่อน เนื้อตัวยังคงซีดเซียว จึงได้ให้คนไปตามท่านหมอมัจจุมา

“เกรงว่าข้อนี้จะต้องถามตัวได้เท่าใจเองขอรับ”

“ข้ารี”

“หลังจากที่แม่ นางกินยาที่ช้าน้อยสั่งให้ พิษในตัวก็ถูกถอนออกไปแล้ว
จะเกิดโรคทางใจโดยไร้สาเหตุได้อย่างไร เกรงว่าเรื่องนี้ได้เท่าใจจะต้องหาสาเหตุ
ของโรคด้วยตนเอง”

เมื่อฟังจบ โจวเฟิงเหยียนหลบตาต่ำ ไม่ตอบคำ

นี่ย่อมหมายความว่า อาการป่วยของนางเกิดขึ้นเพราะเขารี เป็นเพราะนาง
ไม่ยอมยกยู่ที่นี้ ดังนั้นจึงเกิดโรคทางใจขึ้น

สองวันที่ฝ้าดูแลนาง ทุกครั้งที่นางตื่นขึ้นมา ก็มักจะคอยระแวงระวังและหลบตาเขา เขาสังเกตเห็น ทว่าได้แต่ทนทุกข์อยู่ในใจ ที่จริงแล้วเขาสมควรจะเป็นคนที่นางคุ้นเคยที่สุด แต่บัดนี้กลับมีอาจเทียบเทียบไม่ได้แม้กระทั่งคนแปลกหน้า

แต่ที่เพิ่งจะไม่กี่วัน เหตุใดจึงสะสมจนเกิดโรคได้

เขารู้สาเหตุดี เมื่อกลับมาเกิดใหม่อีกครั้ง นางไมโซอียาเออร์ผู้เชื่อฟัง และพึ่งพาเขาอีกแล้ว ทว่าเหตุใดจึงได้รู้สึกเห็นห่างถึงเพียงนี้

“ยามที่เลือดลมไหลเวียนดี ย่อมไร้โรคใดกล้ากราย แต่เมื่อไรที่ติดขัด ก็เกิดโรคนานาชนิด ด้วยเหตุนี้ โรคภัยทั้งหลายในร่างกายคนล้วนแต่เกิดจากเลือดลมติดขัดขอรับ”

เสียงพึมพำต่ำๆของท่านหมอจู้รบกวนสมาธิของโจวเฟิงเหยียนซึ่งกำลังครุ่นคิด เขาถามเสียงแหบว่า “แล้วจะแก้ไขเลือดลมติดขัดได้อย่างไร”

“น่ากลัวว่าจะต้องคลายปมในใจของนางก่อนแล้วค่อยใช้ยารักษา วิธีนี้จึงจะเป็นการรักษาที่ต้นเหตุ”

คลายปมในใจรี โจวเฟิงเหยียนเอามือก่ายหน้าผากด้วยความเหนื่อยล้า ผ่านไปเนิ่นนานกว่าจะเอ่ยว่า “ข้าเข้าใจแล้ว อยากรู้เสียก็ขอให้ท่านหมอจู้ช่วยเขียนใบสั่งยาไว้ให้นางด้วย”

“ขอรับ”

ท่านหมอจู้เขยิบไปเขียนใบสั่งยาที่โต๊ะ โจวเฟิงเหยียนทอดตาลงมองคนบนเตียงอยู่นานสองนาน แล้วค่อยๆ คลายมือออก จากนั้นนั้นเดินออกไปนอกห้อง โดยไม่หันกลับมามอง

“ซีลิ่ง ให้คนไปซื้อยาจากร้านท่านหมอ พอต้มยาเสร็จแล้ว ก็ให้อู๋เยี่ยกับชวงเยี่ยยกยาเข้ามา”

“ขอรับ”

“หากขาดเหลืออะไรก็ไปซื้อมาเพิ่ม ไม่ต้องรอคำสั่งจากข้า”

“ขอรับ”

โจวเฟิงเหยียนเดินไปอีกสองก้าว คล้ายเขาจะคิดอะไรออกจึงเอ่ยอีกว่า

“เตรียมเครื่องเขียนล้าค่าทั้งสี่” ผ้าสำหรับปักลาย แล้วก็นั่งรอไว้ให้นาง หนังสือหาจำพวกหนังสือภาพกับลวดลายการปักผ้า หรือไม่กี่ตำราพิชัยสงคราม”

เดิมซีลิ่งจะรับคำ แต่เมื่อได้ยินประโยคสุดท้าย ก็อดถามด้วยความสงสัยไม่ได้ “ตำราพิชัยสงครามมีขอรับ”

“อืม หากจะให้ดีก็เอาเล่มที่เกี่ยวกับยุทธศาสตร์การทหารของสงครามระหว่างสองราชวงศ์”

“หา” ซีลิ่งอ้าปากค้าง

“แล้วก็...” โจวเฟิงเหียนยิ้มเยาะตนเองอย่างขมขื่น “หากนางอยากพบข้าก็ให้คนไปบอกที”

“ขอรับ”

ซีลิ่งมองตามร่างอันโดดเด่นเดี่ยวของโจวเฟิงเหียนที่เดินออกไป พลังขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว เหตุใดนายท่านจึงได้เอาใจใส่แม่นางอวีถึงเพียงนี้ หญิงสาวบ้านนอกจากหมู่บ้านตงเจียงจะรู้หนังสือสักก็มากน้อย จะให้อ่านตำราพิชัยสงครามอย่างคนอื่นเขาได้ทีใดเล่า!

แม้เขาจะพบแม่นางอวีเป็นครั้งแรก แต่ก็ได้ยินนายท่านเอ่ยถึงเป็นร้อยครั้ง เห็นจะได้ สิ่งที่เขาไม่เข้าใจก็คือ นายท่านไม่เคยไปที่หมู่บ้านตงเจียงเสียด้วยซ้ำ เหตุใดจึงรู้จักนางมากถึงเพียงนี้

หากพูดถึงการปักผ้า เขาย่อมเข้าใจได้ ในเมื่อเป็นหญิง อย่งไรเสียก็ต้องเย็บปักถักร้อยเป็นบ้าง เพียงเตรียมเครื่องเขียนล้าค่าทั้งสี่กับหนังสือภาพก็ทำให้อึ้งพอดูแล้ว นับประสาอะไรกับตำราพิชัยสงคราม...ได้ อยากได้ตำราพิชัยสงครามใช่หรือไม่ เขาจะหามาสักหลายเล่มหน่อย ดูซิว่านางจะอ่านเข้าใจสักก็มากน้อย!

“นางไม่ได้อ่านตำราพิชัยสงคราม” โจวเฟิงเหียนถามด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย

“ได้ยินชวงเหยียบบอกว่า แม่นางอวีไม่ได้แตะต้องหนังสือ ทั้งยังไม่แตะต้อง

เครื่องเขียนล้ำค่าทั้งสี่ด้วย แต่กลับขอโทษบักปลายกับสะติงจากซวงเยี้ยขอรับ หลังจากนั้น...” ซีลิ่งล้วงกระเป๋าผ้าปักกลายฝีมือประณีตใบหนึ่งออกมาจากอกเสื้อสีพื้นเป็นสีขาวอมฟ้าอย่างลึกลับจันทร์เสี้ยว บักปลายดอกพุดตานสีลี เส้นไหมปักแบบตัวตื้นขึ้นทำให้ลายดอกไม้ลอยนูนอยู่บนผืนผ้าราวจะพลิ้วไหวไปตามสายลม “ข้าหน่อยบอกได้เพียงว่าฝีมือการปักผ้าของแม่นางอวีข้างเป็นเลิศ แม้แต่ฝีมือการเย็บกระเป๋าก็ประณีตยิ่งนัก” ระหว่างพุด ซีลิ่งก็ยื่นกระเป๋าผ้าปักกลายให้นายท่าน

โจวเฟิงเหียนรับมา ลูบคลำลายปักเบาๆ คิดฟุ้งซ่านไปไกล เขาเข้าใจดีว่าสภาพแวดล้อมที่แตกต่างย่อมส่งผลให้อุปนิสัยของคนคนหนึ่งเปลี่ยนแปลงไปไม่มากนักน้อ การปักผ้าเป็นความสามารถอย่างหนึ่งของอวีเยอเออร์ในภพชาติก่อน ต่อให้มาเกิดใหม่อีกครั้ง นางย่อมฝึกฝนจนทำได้ดีเหมือนก่อน

ทว่านางไม่ตะตองตำราพิชัยสงคราม ไม่ตะตองเครื่องเขียนล้ำค่าทั้งสี่ แต่กลับเย็บกระเป๋าคำปักกลายให้เขา...

“ใครทำให้นางเข้าใจว่านางคิดหั่นบุญคุณข้า” โจวเฟิงเหียนหลบทาพาลางถาม

ซีลิ่งก้มหน้าทั้งใบหน้าระอา “ได้ยินซวงเยี้ยบอกว่า อุ๊ยเยี้ยเอ๋อถึงเรื่องที่แม่นางอวีเกินยาถอนพิษมูลค้ำร้อยตำลึงเข้าไปเม็ดหนึ่ง ถ้าคิดจะไปจากจนตระกูลโจว ก็ต้องคืนทองคำร้อยตำลึงมาก่อนจึงจะไปได้ ด้วยเหตุนี้ แม่นางอวีจึงเย็บกระเป๋าคำปักกลาย ความจริงแล้วก็เพื่อจะขายแลกเป็นเงิน”

ซวงเยี้ยยังบอกความตั้งใจของนางอีกว่า เมื่อขายกระเป๋าคำปักกลายได้เงินมาแล้ว ให้หักคำผ้าคำไหมปักและต้นท่อนอื่นๆ ออก ส่วนที่เหลือจึงเป็นเงินส่วนที่ใช้นั้น การคิดคำนวณรายละเอียดต่างๆ เหล่านี้จะต้องทำอย่างชัดเจน

ทว่าสีหน้าของนายท่านไม่สู้ดีนัก ซีลิ่งจึงคิดว่า เรื่องเล็กน้อยเท่านั้นไม่ต้องรายงานจะดีกว่า

“ต่อไปอย่าให้อูเยี้ยคอยรับใช้ข้าเออร์”

“นายท่าน” ซีลิ่งซ้อนตาขึ้นมอง คิดไม่ถึงว่าโจวเฟิงเหียนจะปลดอูเยี้ยเพียงเพื่ออวีเยอเออร์

ตระกูลโจวประกอบอาชีพนายหน้าจัดหาสินค้า ต่อให้อยู่ในยุคสมัยที่ไฟสงครามลุกโชนไม่หยุดหย่อน อาชีพนายหน้าจัดหาสินค้าก็ยังคงยืนยงได้เป็นร้อยปี มีทั้งทรัพย์สินและอำนาจเปี่ยมล้น กอปรกับฐานะโทรหลวง ซึ่งได้รับการปกป้องจากฮ่องเต้ ท่ามกลางหมู่พ่อค้าผู้มั่งมีหรือกลุ่มขุนนางสำคัญ ไม่ว่าใครหน้าไหนย่อมต้องเคารพยำเกรง แต่น่าเสียดายที่ตระกูลโจวมีทายาทน้อยมาทุกรุ่น ดังนั้นจึงต้องฝึกฝนบ่าวรับใช้ในงานให้เป็นผู้ช่วย ความผูกพันระหว่างนายกับบ่าวลึกซึ้งดุจพี่น้อง ส่งผลให้บ่าวรับใช้ในงานยินดีรับใช้เจ้านายตระกูลโจวสืบต่อมาจากรุ่นสู่รุ่น

เขากล้าพูดได้ว่า ลูกหลานบ่าวที่เกิดในงานตระกูลโจวรุ่นนี้รับใช้นายท่านประดุจคนในครอบครัว ซื่อสัตย์มั่นคง แต่นายท่านกลับจะปลดคนด้วยเหตุผลง่าย ๆ เพียงเท่านี้หรือ

“ในงานแห่งนี้ไม่ต้องการคนพูดมากและไม่เข้าใจสถานการณ์เช่นนี้”

“นายท่าน อยู่เฉยๆเพียง...”

โจวเฟิงเหยียนยกมือขึ้นตัดบท “เก็บผ้ากับไหมปักของอวี้ยาเออร์ให้หมด ร่างกายของนางเฟิงจะดีขึ้นเล็กน้อย ไม่สมควรใช้สายตาทำงานเช่นนี้ หากนางอยู่ในห้องแล้วรู้สึกอึดอัด ก็ให้นางออกมาเดินเล่นในสวน ชยบั้งชยบขบขาลักหน่อย แต่ห้ามไม่ให้เดินออกนอกบริเวณเรือนหลัก”

“ขอรับ”

“ให้ห้องครุฑสีในงานคอยติดตามนาง แล้วให้อู๋เย่เย่ตามไปด้วย แต่อย่าให้อู๋เย่เย่กับยาเออร์พบหน้ากัน ในเมื่ออู๋เย่เย่ปากคอเราะสายเสียเพียงนั้น น้อยคนนักที่จะไม่ถูกนางทำร้ายจิตใจ”

เมื่อได้ฟังจนจบ ซีลิ่งค้อยโล่งอก มิเช่นนั้นก็จะเข้าใจผิดไปว่านายท่านจะไล่อู๋เย่เย่ออกจากงานตระกูลโจวเพียงเพื่ออวี้ยาเออร์จริงๆ “นายท่าน ข้าน้อยจะจัดการให้เรียบร้อยขอรับ”

“ยังมีเรื่องอื่นอีกหรือไม่”

ซีลิ่งฉีกยิ้ม “เอ่อ นายท่านวางแผนไว้แล้วหรือไม่ขอรับ จะจัดการกับท่านนายอำเภอคงอย่างไร” เรื่องที่นายท่านไปเกี้ยวกราดที่จวนของควงเจิ้ง